

"МАКЕДОНСКИОТ ЈАЗОЛ"

ОД КНИГАТА НА
ХАНС-ЛОТАР ШТЕПАН
"МАКЕДОНСКИОТ ЈАЗОЛ" - Идентитетот
на Македонците прикажан на примерот
на Балканскиот сојуз (1878-1914)

Во работниот наслов се тематизира проблемот на идентитетот на Македонците. Македонскиот читател, сосема логично, својот идентитет го следи како нешто саморазбирливо; меѓутоа, тој би требало да земе предвид дека соседните држави до денешен ден се обидуваат со проблематични аргументи да ги втемелат нивните претензии за македонскиот јазик, името и територијата, кои на Македонците не им дозволуваат никаков сопствен идентитет. Почнувајќи од Берлинскиот конгрес во 1878 г., но особено по Балканските војни од 1912/1913 г. тие ги повторуваат своите фалсификувани барања, притоа надевајќи се на тоа дека еден ден тие би созреле во неотповикливи вистини. Следствено на тоа, семејството на народите беше погрешно информирано за идентитетот на Македонците, а сега тоа ќе може да си направи објективна слика за историјата на Македонците. Истражувањето се темели врз (необјавените) акти на Политичкиот архив на германското Министерство за надворешни работи.

Подготвила: Милева ЛАЗОВА

СЕ ИЗБЕГНУВА ДА ЕКСПЛ "БУРЕТО БАРУТ" ОПАС ЦЕЛИОТ БАЛКАН

Значи, пред да ѝ се пресуди на сегашна Македонија треба предвид да се имаат - покрај прашањето зошто никому во ЕУ и во НАТО не му е грижа за малцинствата во, на пример, членката Грција (или во другите соседни земји).

Од односот на етничките Албанци Македонците мора да заклучат дека тие, чекор по чекор, се обидуваат да ја спроведат веќе добро познатата шема, и тоа: најпрво да добијат статус на конститутивен народ, потоа врз база на тоа да спроведат еден вид автономија, и на крај да се оствари сецесијата, како и другата цел, обединување со Косово. Фос сосема правилно забележал:

"Од историска перспектива денешните сценарија за поделба - со отцепување на регионите населени со Албанци - на македонското население му изгледаат

како присилно повторување - на поделбата на Македонија по Балканските војни од 1912/1913 г. одобрена од Западна Европа".

Тој спомнува и една хипотека, чиј товар мораат да го носат двата народа:

Фатално за македонско-албанскиот конфликт е тоа што двата народа се сметаат себеси за "жртви на развојот во целиот XX век: поради задоцнетиот, одбранбен национализам... во времето на формирањето на државите - голем дел од етничките групи остануваат надвор од границите на новата држава.

И многумина спомнуваното, исто така, несфатливо инсистирање на албанскиот етнос во Македонија, да им се дозволи да веат туѓо знаме, знамето на Албанија, како знаме на нивното малцинство (и тоа по можност без македонското државно знаме) не само за македонската

титуларна нација, туку и за цел свет, означува пат во еден сосема јасен, но истовремено неприфатлив правец: кон голема Албанија!

Никој не може искрено да тврди дека во последните 50 години во Македонија, во било кој момент, Албанците биле жртви на страдања, за разлика од Србија - па и во самата Албанија. Тоа не ги спречи екстремистите во Македонија да стапат во акција.

Од почетокот на 2001 г. радикалите меѓу Албанците се напрегнуваат "со сета сила", во вистинска смисла на зборот, да создадат втора држава за своите сонордници во рамките на Македонија. Непогодени од немањето никакво правно оправдување, го презедоа првиот чекор, да ја исчистат Западна Македонија од Словени: со подлост, терор и со пари, многу пари.

Колку и да бил суштински недостатокот на македонскиот Устав за албанското малцинство во Македонија, не бил непоправлив. Во никој случај тој не го оправдува дејствувањето на етно-албанските, вклучувајќи ги и странските терористи, односно од Албанија и од Косово, по што меѓународните сили мораа да интервенираат во спасувањето на македонската држава т.е. избегнување на експлозија на бурето барут, опасно за целиот Балкан - а со тоа и за Европа - и со тоа да спречат граѓанска војна. Бруталниот начин на дејствување на УЧК ги премина сите граници, по што се роди сомневање дека ова не е само опомена за неспроведената реформа на Уставот, туку дека послужи и како изговор за експресно да се забрза албанската експанзија во рамките на Македонија, на сметка на македонската титуларна нација.

Политичката програма на Албанците не остава место за сомневање за целта на нивните терористички акции. Проф. Требст, на 19.6.2001 г. во "Frankfurter Allgemeine Zeitung", цитирал една реченица на водачот на УЧК, Салиу:

"Битола (во Македонија) е најјужниот, а Бар (Црна Гора) најсеверниот град на Големо Косово".

Во исто време, Јакуп Красниќи, портпарол на партијата на Мендух Тачи ("Змијата"), во соопштението на Друштвото Југоисточна Европа изјавил:

ОДИРА НО ЗА

"Ние сакаме повеќе од независност. Наша цел е обединување на сите Албанци на Балканот".

Па, така на пратеникот во германскиот Бундестаг и поранешен државен секретар, Вили Вимер, му останало само да резимира: "Албанците се стремат кон Големо Албанија".

За на Македонците и на светот да им дадат претстава за големината на нивните политички и територијални аспирации, некои радикални Албанци, со досега невидена агресивност, ги нарекоа Македонците "окупатори".

Окупатори? Македонците се окупатори во сопствената земја, во која живеат веќе 1400 години! Зарем никој нема храброст да ги запре Албанците и да им каже дека тие, како натрапници во Македонија, се вистинските окупатори?

Очигледно е дека и тие, следејќи го примерот на Грција и на Бугарија, инсинуираат дека во случајот "Македонија" се работи за прастаро албанско тло. За нивна несреќа, Грците ова тло веќе го нарекоа грчко, а Бугарите бугарско. (А Србите претходно го сметаа за српско).

Освен на Македонците, и на познавачите на Балканот им е познато дека следниот бран на албански доселеници следел по катастрофалниот земјотрес во 1963 г. и по поканата на Тито. И по студентските немири во Косово во 1981 г. имало доселување на околу 150.000 Албанци од Косово, кои според тогашните законски одредби биле жители на Југославија, но не и на Македонија.

Во најсрокешно минато, кризната состојба на косовските бегалци, кои стравувајќи од српските масакри пребегале кон Македонија, радикалните Албанци ја искористиле во политички цели: За да ги зацементираат територијалните аспирации и да го зголемат моралниот притисок, како врз Македонија, така и врз светот, се труделе да задржат во Македонија што поголем број од, според УНХЦР, 350.000 албански бегалци од Косово. На никој друг начин не ќе можеле да ја достигнат бројката од, како што тие тврделе, 40 отсто учество на Албанците во вкупното население во Македонија, наспроти бројката од 22,9 отсто, како што беше утврдено на претходните пописи.

Денес етничките Албанци настапуваат со барања, закани, поплаки и насилство. Денес светот се соочува со мрачните страни на "канонот", според кои сè што им служи на албанските интереси се дозволува, па и се препорачува: погрешно наведување и подведување, лаги и измами, закани, уништување на сè што стои на патот, како и, ако се оцени дека ѝ служи на сопствената цел, убиство - па и убиство на полицајци. Но, сепак начинот малку се разликува од порано: изгледа дека во меѓувреме научиле како понизно да им се додворат на одредени сили на Западот, на пример, да потплатат преку лоби групите, со цел да избегнат непријатни реакции.

На овој начин, екстремистите меѓу Албанците се обидуваат да ги потиснат Македонците во својата сопствена земја, за постепено да ѝ се доближат на својата гореспомната цел. По сè изгледа дека им е сеедно што во своето слепило им нанесуваат страдања и на своите мирољубиви сонародници.

Иако Албанците мора да согледале дека ниту САД, ниту ЕУ се подготвени за нив да ги прекршуваат правата на народите, и своеволно да ги менуваат границите, што би повлекло несогледливи последици во цел свет (особено кај земјите наследници на некогашните колонијални држави), сепак прават сè од Косово да направат независна држава.

Светската јавност, пак, не може да разбере зошто Албанците би требало да бидат единствениот народ во Европа со две држави.

Албанците и во Уставот на СФРЈ од 1974 г. иако беа "бројно надмоќни од помалите, но конститутивни народи на Македонците, Словенците и Црногорците... не беа признати за конститутивен народ", бидејќи веќе имаа своја национална држава, соседот Албанија. Неа сè уште ја имаат.

Следствено на тоа, ниту САД ниту ЕУ или некоја од членките не ги поддржаа Албанците од Косово во нивниот често искажуван стремеж за независност. Дур и ова да може да се оправда во случајот со Косово, кое го има само статусот на автономна покраина на Србија (исто како и Војводина), а не на република во СР Југославија (тогашна СЦГ - Србија и Црна Гора), нема никаква основа во западниот дел на Македонија, каде Албанците никогаш немале друг статус освен малцинство. Албанците сфатија дека преку своето лоби треба да се претставуваат

како жртви (во Србија/Косово тоа и беа, но во Македонија во никој случај), и на тој начин да добијат т.е. во договор со западните лобисти да "купат" меѓународна поддршка против македонската влада, Собранието и целиот народ.

Колку меѓународни политичари и други добронамерни носители на одлуки се заколнаа: XX век заврши со ужасни етнички чистења - ова не смее да се повтори во XXI век! Колку тоа добро звучи. Но, во Западна Македонија, речиси веднаш по првиот удар на своното за означување на почетокот на XXI век (и третиот милениум), почна етничкото чистење.

Македонските Албанци, во нивната желба за сегрегација, за активен апартејд, не останаа само на зборови: се палат куќи, се демолираат цркви, а христијанските Македонци се протеруваат, киднапираат, со насилство и со убиства се принудуваат да ги напуштат своите домови. Не масивно и спектакуларно, туку во поединечни акции, а сепак систематски и консеквентно - оттаму во основа со ист исход како и српското етничко чистење на Косово.

(продолжува)